

Год. I.

Юний 1892.

Брой III.

Репутация или добро име.

Характерътъ е това що е човекътъ, а репутацията, това що мислятъ други, че е. Всички човѣци инстинктивно желаятъ да иматъ други добро мнѣние за тѣхъ. Несмислено-то зачериване репутацията на човѣка е възможно само на еднакъ развратенъ умъ. Когато човѣкъ достигне до таямъ, щото да казва, че не го е грижа какво мислятъ други за него, това показва, че той е много отнадалъ нравствено. Здравомислящи хора цѣнятъ репутацията си повече отъ имотъ или свобода, а нѣкои си даже и отъ самиятъ животъ. Често репутацията на човѣкъ-тъ е всичкиятъ му капиталъ, това отъ което той трѣбва да зависи за прѣпитаието си. Да лишимъ човѣка отъ това, което е най-сжжностно за него безъ справедлива причина, е прѣстѣпление. Библията изисква да "не зловимъ никого." Ний имаме право да малоуважаваме репутацията на други. Ний сме длъжни да върваме, че нашиятъ съседъ е такъва, каквито ся виждатъ, освѣнъ ако положително знаемъ противно-то. Ако и да сждимъ за характера отъ поведение-то, както за дърво-то отъ плодове-тъ му, но при опрѣдѣляване нравствениятъ характеръ на поведение-то на човѣци-тъ, тѣхиятъ мотиви трѣбва да ся зематъ въ съображение. Както законъ-тъ счита обвиняемиятъ за невиненъ, додѣто не ся докаже вина-та му, тъй и ний сме длъжни да отдаваме на всяко дѣло правъ мотивъ, освѣнъ ако естество-то на работа-та прави това невъзможно. "Но," ще каже нѣкой, "ако сме принудени да считаме всички човѣци за честни, додѣто узнаемъ противно-то, ний ще бждемъ изгнани." Но не е ли по-добрѣ да търпимъ зло, нежелъ да струваме зло, и даже да бждемъ изгнани отъ нѣколко лица, нежелъ да сторимъ зло даже на единъ честенъ човѣкъ, като искаваме криво мнѣние за него.

Но относително обиковени тѣ форми на вреди-

телно-то плукарство, блаженъ онзи човѣкъ, който наизпобуздава езикъ-тъ си, щото никогда не говори зло за други, освѣнъ когато и дѣто го изисква една положителна длъжностъ.

Бѣлѣжки по Бракъ-тъ.

Писателъ-тъ на тѣзи бѣлѣжки ако и да е Американецъ, пакъ той прѣдочита законъ-тъ на България върху бракъ-тъ нежелъ онѣзи на свое-то отечество. Велика-та църква, обаче, на която той принадлежи, държи здраво учение по този въпросъ, и е по-напрѣднала отъ законъ-тъ за отечество-то му.

Священный бракъ е честно състояние, учредено отъ Бога въ време на човѣческа-та невинностъ; той означава тайнствено-то съединение между Христа и Негова-та Църква. Това свято състояние Христосъ украси съ Свое-то присѣствие и съ първо-то чудо, което Той сторилъ въ Канъ Галилейска, и то ся прѣпоръчва отъ Апостола Павла като достатъчно-таемо между всички човѣци.

Ний не съчувствуваме съ криво-то прѣдположение, че безженство-то на святици-тъ ги прави по-свати отъ миряни-тъ.

Относително многоженство-то Христосъ и Негови-тъ Апостоли го отхвърлиха, и никой Християнинъ, никоя Християнска Църква или Християнски Съборъ не го е нѣкога одобрявалъ. За разводъ само една достатъчна причина ся дава въ Св. Песанне — прѣлюбудѣние.

Когато стане годявка добрѣ е да ся извѣстява. Желание-то, което пматъ нѣкои да изненадватъ своитѣ, е безумие. Ако слѣдъ годявка-та една или и двѣ-тъ страни ся увѣрятъ, че сгодяване-то имъ е било голѣма погрѣшка, и че безъ друго ще бжде злостастно за една-та или и за двѣ-тъ страни, то по-добрѣ е годявка-та да ся развали. Въ тази работа на жена-та трѣбва да ся дава най-голѣма свобода.

Библия-та.

Има толкова повърхностна критика върху Библия-та въ днешно време, щото е добър да представим на читателите-ти, що са казали за нея някои от най-способните мъже.

“Въ тази книга,” казалъ Евалдъ на Английский-тъ богословъ и писателъ, Стенлей, “е всичко-та младост на свѣтъ-тъ.”

“Тази книга,” казалъ Андру Джексонъ, когато лежалъ на смъртно-то си легло, “е канара-та, на която почива наша-та република.”

“Донесѣте ми Книга-та,” казалъ Съръ Уолтеръ Скотъ при смъртний-тъ си часъ. “Коя, книга?” попиталъ Локартъ. “Книга-та — Библия-та; има само една книга.”

Великий-тъ химикъ, Фариадъ казалъ: “Защо да ся заблуждаватъ хора-та, когато иматъ тази блаженна книга да ги ръководи.”

“Ако сме невѣжъ,” казватъ прѣводители-тъ на Английска-та Библия въ 1611 год.. “Св. Писание ще ни настави; ако сме ся отбили отъ правий-тъ пътъ, то ще ни заведе у дома; ако сме безсилни, то ще ни поправи; ако сме скърбни, то ще ни утѣши; ако сме тѣжъ, то ще ни съживи; ако сме студени, то ще ни расветли.”

Хукоръ казва: “Едва ли има нѣкоя частъ отъ знание-то достойна за човѣчески-тъ умъ, върху която да нѣма отъ Св. Писание нѣкое наставление или свѣтъ.”

Теодоръ Паркъриъ казва: “Литература-та на Гърция, която ся пзига като темниъ отъ оази страна на храмове, нѣма толкова-та влияние-го на единъ прѣзрѣнъ народъ. Слънце-то никога не захожда на свѣтл-тъ ѝ (на Библия-та) страници.”

Хайне безвѣриикъ-тъ казва: “Каква книга! Велика и широка колкото свѣтъ-тъ, вкорещена въ бездн-тъ на миросъзиание-то, и пзигающа ся надъ силни-тъ тайни на небе-то. Стъпензгрѣване, общание и изпълнение, рождение и смъртъ, цѣта-та драма на човѣчество-то — всичко въ тази книга.”

Архидиаконъ Фарраръ казва: “— Слѣдъ всѣхъ-тъ тѣзи хиляди години отъ съществуване-то на свѣтъ-тъ, слѣдъ всичко-та блѣскавостъ на литература-та въ всички народи и въ всички вѣкове, нѣма книга, която може да замѣсти Библия-та като оръдие на възпитание-то на младя-тъ. Само тя отъ всички други книги ся разнася въ стотини хиляди екземпляра на всѣки езикъ. Затѣмняване-то ѝ би било връщане-то на хаосъ-тъ; угасване-то ѝ, епифанія-тъ на история-та.”

Професоръ Хакслей пише: “Твърдѣ сериозно съмъ бива затрудненъ, когато съмъ ся старалъ да узнамъ, какъ може религиозно-то чувство, което е необходима-та основа на поведение-то, да ся поддържа безъ употребление-то на Библия-та, Язически-

тъ моралсти обичатъ живъ шаръ, и даже благородний-тъ стоикъ, марки Аврелий, е много високо и прѣфривенъ за обикновено дѣте. Прѣзъ три вѣка тази книга е проливалъ въ живота на всичко що е най-добро и най-благородно въ Английска-та история. Чрѣзъ изучаване-то на кои друга книга бвхъ могли дѣца-та тъй да ся човѣчатъ, и да ся докаратъ да почувствуватъ, че всяка фигура въ онова голѣмо историческо шествие, изпълнюва като тѣхъ, само едно приврѣжение мѣстнице въ промеждутѣкъ-тъ между двѣ-тъ вѣчности, и си спечелва благословение-то или проклетие-тъ на всичко-то време, споредъ успѣхе-то му да струва добро и да мрази зло-то, тъй както и тѣ си спечелватъ заплати-та за своя-та работа.”

Успокоително-то Иго.

Единъ Английски проповѣдникъ разказва една случка която му ся случила въ сѣрська съ една негова проповѣдъ върху Христова-та покана къмъ утруденни-тъ и обрѣменени-тъ:

Азъ бѣхъ свършилъ проповѣдъ-та си, когато единъ добръ човѣкъ дойде при мене и ми каза: “Да знаехъ върху какво щѣхте да проповѣдвате, можехъ да ви кажъ нѣщо.”

“Добръ, приятелю,” казахъ азъ “вѣй сте много добъръ. Не може ли и сега да ми го кажете.”

“Знаете ли защо е нго-то Му леко?”

Добръ, азъ мислѣхъ, защото Господъ ни помага да го носимъ.”

Не, азъ мислѣхъ, че знамъ по-добра причина за това. Когато бѣхъ момче у дома, азъ карахъ волете-тъ съ хомотъ-тъ, който бѣше направилъ баща ми, и този хомотъ не бѣше направенъ да държи равновѣсие, както казахте и вѣй. Башини-тъ хомоти всички бѣхъ по-тежъ отъ една-та страна отколкото отъ друга-та. Тогазъ, виждте; той впрѣгаше слабъ волъ съ по-силенъ волъ, и дека-та страна всякога падаше на слабо-то волче, и силовий-тъ волъ всякога носеше тежка-та частъ на плещи-тъ си.”

Тогазъ лице-то му свѣтна като каза:

“Тази е причина-та, дѣто нго-то е благо и брѣме-то леко — защото Господне-то нго е направено по силовий-тъ образъ и тежкий-тъ край е на Негови-тъ плещи.”

“И ще намѣрвате спокойствие на души-тъ си.”

Мнозина ся червятъ когато исповѣдватъ погрѣшки-тъ си, а не ся червятъ, когато ги вършатъ.

Колко често виждаме, че мнозина, които държатъ феврь за други, сами ходятъ въ грѣхъ.

Милтонъ диктува "Изгубенный Рай" на Дъщеря-тъ си.

Милтонъ Поета.

Наша-та картина за поета Милтона го представява като диктува поемите си на дъщерите си, които били неговии секретари. Той се родилъ въ Лондонъ въ 1608 и умрътъ въ 1674 г.

Милтонъ се училъ въ Кембриджский университетъ отъ седемнадесетъ до двадесетъ и осма-та си годишна възраст. Прѣзъ това врѣме той спечелилъ една съвѣтъ извънредна репутация за ученостъ и книжевенъ таланти. При влизане-то му въ университетъ-тъ прѣдполагало си, че ще приеме свещенически чинъ; но вкусъ-тъ и наклонность-та му го накарали да прѣдпочете частенъ животъ и да се занимава съ книжна и поезия.

Когато въ 1648 год. Кралъ Карлъ I. билъ умъртвенъ отъ така наречени-тъ Независими, които принадлежали на Пуританска-та партия, Милтонъ билъ поканенъ да стане Министръ на Външния-тъ Дѣла. Тази служба той занимавалъ до когато Кромвелъ билъ Английски Лордъ — Протекторъ.

Въ 1669 год. той издалъ безсмъртна-та епическа поема "Изгубенный Рай," и въ 1671 год. той ѝ последвалъ съ "Придобитый Рай." "Изгубенный-тъ Рай" е едно отъ малко-то монументални творения на свѣтъ-тъ, и нѣма нищо въ нова-та епическа литература, което може да се сравни съ него освѣтъ велика-та поема на Данте: "Божественна-та Комедия."

Въ всички естественни учения на Християнска-та религия, като грѣхопадане-то, умалостивление-то Христово, вѣра въ Блѣния-та като боговдохновенно списание, великий-тъ поетъ е билъ истински Християнинъ.

Пари.

Иванъ Удслей, основатель-тъ на Методистка-та Церква, казалъ: "Спечели колкото можешъ, спести колкото можешъ, давай колкото можешъ. Позволявайте ми да говоря за себе си тъй свободно, както бихъ говорилъ за другия нѣкого. Азъ спестявамъ колкото мога, като не прахосвамъ нищо, нито единъ листъ хартия, или една чаша вода. Азъ не пиявамъ нищо напраздно, нито единъ шиллингъ, освѣтъ като жертвоприношение Богу; но като давамъ всичко що мога, азъ съмъ много добръ уваженъ противъ събрание-то съкровище на земя-та."

Разказватъ за нѣкой си калугерия който нагрудилъ ето лири. Следъ смъртъ-та му братия-та му се събрали за да рѣшатъ какво да правятъ съ пари-тъ. Едини казали, да се раздадатъ на сиромаси-тъ, други, да се подарятъ на църква-та. Но рѣшение-то на трима-та водители било, да се хвърлятъ въ гробъ-тъ на умрълий-тъ и да се погребатъ съ него, като

се изговарятъ и думи-тъ: "Пари-тъ ти да погизатъ съ тебе, Това толкова ужасно калугери-тъ, щото никой не смѣлъ вече да трупа пари. Най-добрий-тъ начинъ за видъ си да е този: който има доволно пари за да прѣкарва живота си, нека го прѣкарува добръ, и които ги е честно спечелилъ, нека ги и добръ паживява и нека изтѣзе отъ този свѣтъ сиромасъ. Всички нагрудени пари трѣба нѣкой денъ да си изживятъ и единичкий-тъ выростъ, е дали да ги паживи, който ги е спечелилъ, или другъ нѣкой. Въобще, който печели пари, знае най-добръ цѣна-та имъ, и знае най-добръ какъ да ги паживява. За спечелване пари, изучавайте и полагайте въ дѣйствию книга-та Притчи.

Несъзнателно Влияние.

Единъ работникъ, съ когото си разговаряхъ по религия-та, ми каза въ отговоръ на запитване-то ми, кое го накарало да мисли за дуна-та си: "Азъ работихъ три години съ Г-на В.; помислихъ си, че ако Християнство-то можеше да стори толкова за него, то и азъ си нуждаехъ отъ него." О приятели, тукъ е сила-та на единъ свѣтъ животъ! Азъ не маловажавамъ цѣнность-та на по-възбудителни-тъ усилия и на видни старания; но азъ бихъ напѣлъ върху нужда-та за обработване онова дълбоко и жизнено благочестие отъ вѣръ, което си извивява въ безшуменъ но убѣдителенъ прихѣръ, и придобива челоуѣци за Христа. Нека свърши съ другъ прихѣръ. Въ единъ Английски градъ живѣла една стара жена седемдесетъ години на възраст, бѣдна и слаба. Една проповѣдъ върху Чуждестранни-тъ Миссии толкова разпалила ревность-та ѝ, щото тя отишла и вѣдложила себе си миссионерка за Африка. Пастъръ-тъ ѝ кротко казалъ, че нейна-та работа е у дома. Тя можала да си моли за дѣлото и да испраща воли-тъ си помощи. И тъй тя почнала да спестява по-малко пари отъ скѣдна-та си печалба, защото много писала да стори нѣщо за миссионерско-то дѣло. Въ сѣщия-тъ овзи градъ живѣлъ единъ младъ благородникъ, който повече се грижалъ за кучета-та си отколкото за религиозни прѣдприятия. Той най-послѣ чулъ за стара-та жена и за заобѣтжителна-та ѝ ревность и себеотрицание, защото всички говорили за това. Той отишелъ да ѝ види единъ денъ. Той ѝ намѣрилъ просѣлена, съвѣтъ разочарована и обезсърчена. Тя казала, че хора-та ѝ се само смѣли, и това, що тя събрала като плодъ отъ толкова трудъ възлизала само на нѣколко лева. "Ечемичи-тъ ми хлѣбове не струватъ нищо." Сѣща-та онази ноцъ тя умръла. На другий-тъ денъ младий-тъ момъкъ билъ самъ съ наведена между рѣцѣ-тъ си глава. Духъ-тъ

Божий дѣйствиуване на сърдце-то му. Слѣдствие-то било, че оная вечеръ той писалъ писмо и прѣдложилъ себе си миссионеръ за Африка. И така вѣра-та и любовь-та на оная свята жена сж възвиградили, и ся показата силата на живо вѣревание.

Слѣпи-тѣ.

Кой не е билъ трогнатъ отъ съсрадаване, като е гледалъ на лица-та на тѣзи, чие-то зрѣние е за всегда печезнало? Около единъ отъ всѣхъ осемстотинъ души по великии-тъ свѣтъ е слѣпъ. Това би ни дало една войска отъ лошени отъ зрѣние челоуѣци по-голема отъ половината на цѣло-то население на България.

Въ почти всички страни на Европа и Америка прилично промишление ся е направило за възпитание-то и образование-то на слѣпи-тѣ. Не само ги учатъ да четатъ посредствомъ издигащи букви, но ги учатъ и на такява занятии като правяние пантери, четки, митли, дюшечи, рогозки, а жени-тѣ, да плетатъ и шиятъ. Нѣкои отъ най-добри-тъ музиканти, шо сме слушали, сж били слѣпи.

Единъ обѣденъ слѣпорождень работникъ въ Франция, билъ твърдъ искусенъ сезизитъ. Дали му да ся грижи за много хубави конпе отъ една калаяска. Вечерь пригѣжатель-тъ посѣщавалъ оборн-тѣ и намиралъ вѣрний-тъ сезизитъ да ся занимава съ работа-та. Господарь-тъ билъ трогнатъ отъ съчув-

ствие къмъ слѣпий-тъ, и прѣвъ ношъ-та той намислилъ че трѣба да ся старае да го освободи отъ тази работа. Сутринъ-та той поканилъ сезизитъ-тъ да отиде съ него въ Парижъ. Той направалъ успѣшнъ опитъ на очи-тѣ му, и челоуѣкъ-тъ можалъ да погледне на лице-то на жена си и дѣца-та си, които никога

не бѣ виждалъ. “Но,” казалъ той, “нека видж лице-то на приятеля си, хирургъ-тъ, който ми е отворилъ великий-тъ този хубавъ свѣтъ; той ми е повече отъ жена и дѣца или какво да е друго нѣщо.”

Не може ли тази признателность да ни поясни това шо ний дѣжимъ на Христа? Той дойде да отвори

слъщи очи даже въ по-добър смисъл. Какъвъ хубавъ свѣтъ очаква челоѣка, чийто нравствени очи отвори Христосъ? Нѣма физическа слѣпота, толкозъ лоша колкото онази която не ни позволява да видимъ длъжността си и да слѣдваме стъпки-тъ отъ добродѣтели и петина на божествении Учитель.

Мажие ся Искать.

Голѣма-та вужда на този вѣкъ е мажие. Мажие, които не ся продаватъ. Мажие, които сж здрави отъ центръ-тъ до окръжностъ-та. Мажие, които ся боать отъ Господа и мразять любостяжанне-то. Мажие, които стоать твърдо за право-то, даже ако небе-то ся растърси и земя-та расклати. Мажие, които могатъ да говорять истина-та и да гледать на свѣтъ-тъ и на дяволъ-тъ направо въ очи-тъ. Мажие, които нито ся много хвалять, нито бѣжять. Мажие, въ които течение-то на вѣчния животъ, тече тихо, дълбоко и силно. Мажие, които не ся грижять за челоѣчески похвали. Мажие много широко за сектарски връзки. Мажие, които нѣма да цапнатъ нито да ся обезсърдять, додѣго не ся постави сждъ на земя-та. Мажие, които знають що нчатъ да говорять и го говорять. Мажие, които еп знають мѣсто-то си и го занимають. Мажие, които знають длъжностъ-та си и я изпълняють. Мажие, които си следать работа-та. Мажие, които не лажжть. Мажие, които не сж лѣниви, щото да отбѣгватъ отъ работа, нито толкозъ горделиви щото да не търнятъ спромания. Мажие, които приемать да адхть това за което сж платили. Мажие, които знають, въ кого сж повѣрвали. Мажие, чийто носъ сж на вѣчна-та канара. Мажие, които сж крѣпки съ божественна крѣпость. мадри съ мадрость-та която пде отъ горѣ, и които любють съ любовь-та Христова — мажие Божии!

Най-добрий-тъ Комплиментъ на Благородникъ-тъ.

Единъ влажецъ, мъгливъ, калепъ день, едно момиченце стояло край една улица въ Лондонъ и чакало за случай да прѣмине на отсѣрѣшна-та страна. Тѣзи които сж виждали Лондонскы-тъ улицы въ такъвъ день, и сж гледали на тичание-то на разни-тъ видове кола, не ше ся чудять, дѣто едно малко момиченце ся боало да си проправи пътъ прѣзъ такава вавилония. И тъй то ся расхождало на горѣ на долу и гледало на лица-та на мпуща-чъ-тъ. Нѣкои изгледвали небрѣжливи, други строги, трети много бързали, и тя не направила когото търсила, додѣго най-послѣ еднакъ старъ челоѣкъ,

високъ и сухъ и съ гермоленъ по благъ изгледъ, вървѣлъ на долу по улица-та. Бате погледнала на лице-то му, сторило ѝ ся, че вижда въ него тъкмо какъвто челоѣкъ тя очаквала, и тя отивала при него и му пришепила боязливо:

“Можь ти ся, Господине ще ли ми помогнешъ?”

Старець-тъ помогналъ на момиче-то да прѣмине на отсѣрѣшна-та страна, и когато отъ послѣ той расказвакъ за случка-та, казаль: “Повѣрние-то на онова момиченце бѣше най-голѣмий-тъ комплиментъ що слъзъ приемаль нѣкога въ живота си.”

Този челоѣкъ бистъ Лордъ Шафтсбъри. Той е приямаль почести отъ най-силний-тъ народъ: нему бѣло дадено гражданство на най-великий-тъ градъ на земю-то кълбо: той е приямаль почести които само царие могатъ да даватъ; но най-голѣмий-тъ комплиментъ, що приелъ нѣкога въ живота си бѣло, когато онова непознато момиченце го избрало изъ срѣдъ голѣма-та навалина на една Лондонска улица, и му ся повѣрило, ако и да е бѣлъ непознатъ ней, за да го заштити и да му помогне.

Челоѣди-тъ носють нѣщо отъ своя характеръ написано на лице-то си. Изъ день въ день дѣлата на живота ся отпечатватъ на челоѣческо-то лице и отчета, който ся държи тамъ, открива характеръ-тъ на челоѣка, и история-та на живота и дѣла-та му. Ако свѣтскый животъ, себелюбие и грѣхъ сж написани тамъ, остри-тъ очи на дѣца-та безъ друго ше могатъ да познають това; напротивъ когато свѣтъ въ онова лице благодать-та и миръ-тъ Христовъ, и кротость-та и благость-та Господня, даже и дѣца ше ся прилѣкжть.

Прѣчистванне (Прѣчиствование).

Злато-то и сребро-то ся зематъ въ естествено-то си състояние, и ся строиавать на малки отломца, или ся стривать на прахъ. Въ тази си форма тѣ ся поставить въ особень сждъ съ нѣкое чуждо сѣщество като растопително и ся растонявать въ свленъ огънь. Топилель-тъ стои до огънь-тъ и падазирава процесъ-тъ съ най-голѣмо внимание. Постепенно чужди-тъ вещества изгарять или ся отдѣлятъ въ видъ на шлакъ, и злато-то или сребро-то остава въ чисто-то си състояние.

Топилель-тъ познава кога ся свърши процесъ-тъ отъ отражение-то на собствении-тъ му образъ въ металъ-тъ.

Пророкъ Малахия расказва какъ трѣбваше Христосъ да надзирава този процесъ на прѣчистванне характеръ-тъ на свои-тъ людие.

Добрѣ е да помнимъ, че наши-тъ псалти въ този свѣтъ не сж случайни, но отъ Бога дадени, за да ся отдѣлимъ отъ грѣхъ-тъ. Една майка вдовца като стояла при мъртво-то тѣло на сына си,

казала на нажалено-то събрание: “Тукъ лежи единичкѣй-тъ ми спѣхъ, единичко-то ми утѣшеніе и единичка-та ми земна подпорка; тукъ е воля-та Божия и азъ съмъ задоволна.” Когато знаменитѣй-тъ Д-ръ Пейсонъ ся намиралъ въ голѣми страдания, попиталъ го: “Виждашъ ли нѣкоя особена причина за скърбъ-та си”? “Не,” отговорилъ той, “но азъ съмъ толкозъ благодаренъ, колкото ако да виждахъ десетъ хиляди причини. Това е воля-та Божия, въ това ся съдържа най-велика-та причина.” Безчисленни сж показанія-та на висока Християнска добродѣтелъ, които ний бихме могли да дадемъ, за такива хора, които сж били прѣчистени чрѣзъ дисциплина и страдания.

Иоаннъ Бжнѣнъ.

Ний даваме въ този брой единъ добръ портретъ на авторъ-тъ на “Пътешественикъ-тъ.” Той ся родилъ близо при Елстоу, Англия, Ноемврий 30-й 1628 год. отъ едно старо семейство, което било испаднало, и ся лишавало малко по-малко отъ прадѣдникъ-тъ си земи. На шестнадесетъ годишна възраст той станалъ войникъ и зель участие въ гражданскѣ войни на онѣзи врѣмена; двѣ три години слѣдъ това той ся оженилъ за една бѣдна, но достойна жена.

Иоаннъ Бжнѣнъ билъ твърдѣ нечестивъ чело-вѣкъ; но единъ Недѣленъ день, когато ся намиралъ на нѣкои игри той казва: “внезапно ся спуснахъ отъ небе-то въ душа-та ми единъ гласъ, който каза: ‘Ще ли напуснешъ грѣхове-тъ си и да идешъ на небе-то, или ще ся придържашъ о грѣхове-тъ си и да идешъ въ пѣкъль-тъ.’” Наскоро станало въ него

голѣмо промѣненіе, и той ся присѣдинилъ съ церк-ва-та въ г. Бедфордъ.

Но той не останалъ доволенъ съ церковно членство; той веднага почналъ да проповѣдва. Това толкозъ увредило Държавна-та Церква, щото той билъ арестуванъ и хвърленъ въ тъмница. Тамъ той стоялъ дванадесетъ години, но той не билъ бездѣйственъ. Прѣди да излѣзе отъ тъмница-та, той почналъ книга-та, коѣто обезсмъртила име-то му. “Пътешественикъ-тъ” е прѣминалъ прѣзъ повече изда-ния отъ коя да е друга книга освѣтъ Библія-та.

Прѣди да умре, Бжнѣнъ занимавалъ савѣмъ друго положение отъ това що ималъ отъ нача-ло. Той ималъ такъвъ голѣмъ авторитетъ ме-жду Баптисти-тъ, щото билъ твърдѣ члсто наричанъ Епископъ Бжнѣнъ. Той билъ погребенъ въ Бжнхилъ Филдъ на Августъ 31-й 1688 год. За мно-зина Пуритани ся казва, че сж молили съ послѣд-ньо-то си диханіе да бждатъ погребени колкото е възможно по-близу до кифуръ-тъ на авторъ-тъ на “Пътешественикъ-тъ.”

Мома-та и Писмо-то.

Една млада мома красива и образована, но съ твърдѣ наскърбено лице ся явила неотдавна въ пи-салище-то на единъ пощенски началникъ въ единъ отъ голѣми-тъ Американски градове. Три седмици тя чакала отъ дома си едно писмо, въ което имало около 100 лева книжни пари.

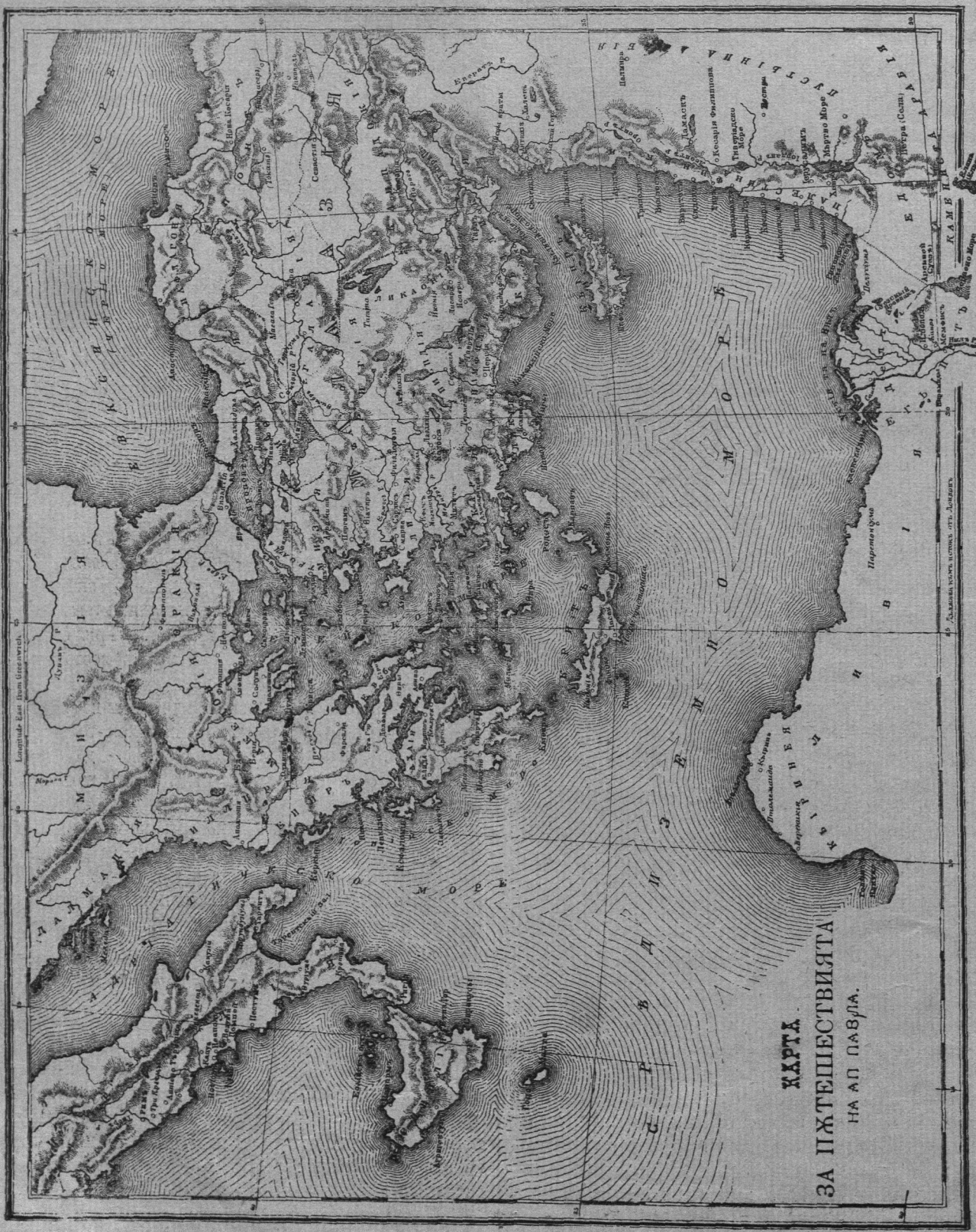
По причина на криво-то адресирање на пи-смо-то, както ся узнало отъ постѣ, писмо-то не ѣ ся прѣдало, и бѣдна-та мома била дошла до такова утѣшеніе, сама въ единъ голѣмъ градъ, щото щѣла безъ малко да изгуби умъ-тъ си.

Началникъ-тъ го нѣмало тамъ, но частний-тъ му секретаръ изслушалъ учтиво работа-та за писмо-то, и веднага пратилъ одного отъ пощенски-тъ разсилни да испита на прилично-то мѣсто, приемало ли ся е такова писмо, и ако ся е приело, неспратило ли ся е въ Писалище-то за Мъртви Писма.

Слѣдъ нѣколко минути разсилний-тъ ся вър-налъ съ писмо-то въ рѣка, което секретаръ-тъ по-далъ на мома-та, съ забѣлжка-та, че като го отвори ще намѣри вѣроятно пари-тъ въ него.

Съ нервозна бързина тя скжсала край-тъ на пликъ-тъ, очи-тъ ѣ блѣстащи съ почти болезнено ожидание, и като съзрѣла зелени-тъ книжни пари, тя си стиснала и двѣ-тъ рѣцѣ надъ пликъ-тъ и съ съззи на очи-тъ извикала: “Богъ да благослови пощенскій началникъ!”

Това било такова зрѣлище каквото не ся слу-чава всѣки день въ пощенска канцелария, и когато тя излизала всички, които били въ стая-та, порони-ли съззи.

КАРТА
ЗА ПЪТЕШЕСТВИЯТА
НА АП ПАВЛА.

Longitude East from Greenwich.

0 ДАДАННА ПОСТ. ПОСЛОБ. ОТ ДАДАННА

Апостолъ Павелъ.

Картина-та на тази както и оази на отсрѣшна-та страна е помѣстена отчасти за да прѣзове внимание-то на наши тѣ читатели на една цѣнна книга на скоро обнародвана на Български, именно, "Живота на Апостола Павла" отъ Д-ра Стакера. Д-ръ Стакеръ е отличенъ Шотландски богословъ и способенъ писателъ, а прѣводъ-тъ е достоенъ за книга-та. Интересъ-тъ на читателъ-тъ ся подбужда отъ приложена-та цѣнна харта. Да слѣдваме Павла въ негови-тъ пътешествия по разни-тъ страни, които сж прѣдставени въ харта-та е привилегия която иде слѣдъ прѣтѣжане-то на сѣмий-тъ Библейскій расказъ.

Какво попрѣще бѣше Павлото попрѣще! Найнапрѣдъ чуваме за него като Савлъ Тарселинъ, който хвърлялъ мѣжле и жешъ въ тъмница за дѣто билъ Християнинъ. Послѣ ний чуваме за него близу при Дамаскъ, когато билъ поразенъ отъ небесна свѣтлина. Божи-та рѣка ся е положила на него. Какъвъ коренецъ прѣвратъ става въ характеръ-тъ му! Веднага той напуща всичко, което би задоволило негово-то честолюбие за единъ животъ на сиромашия, срамъ, себеотрицание, опасностъ и трудъ. Но прѣди да влѣзе въ миссионерски-тъ трудове на живота си, той прѣкарва три години въ Аравийска-та пустиня, безсѣмѣйно въ съобщение съ Бога.

Послѣ ний го намираме въ Антиохия, да проповѣдва Христа и да ся прѣнира съ нѣколко Еллина прозелити. Послѣ Павелъ и Варнава ся впрашатъ като миссионери. Послѣ дохожда затваряние-то на Павла и Сива въ Филиппи и чудесно-то нмъ

избавление. Павелъ въ Атина, Коринтъ, Ефесъ, Милетъ, въ Иерусалимскій храмъ, прѣдъ Спиедринь-тъ, въ Иерусалимска-та крѣпостъ, прѣдъ Феликса, прѣдъ Феста, прѣдъ Агриппа, на островъ Малта, въ Римъ, прѣдъ Нерона, съставлява една отъ най-животрепещущи-тъ миссионерски раскази на стари-тъ или нови врѣмена. Който искатъ да си порѣчатъ "Живота на Апостола Павла," обнародванъ отъ Методитска-та Епископална Миссия, нека ся съобразятъ съ дадени-тъ наставления на корѣчки-тъ на този брой.

Повѣсть-та на една Священна Пѣснь.

Прѣди повече отъ половина столѣтие една млада мома ся приготвявала за единъ балъ, който щѣтъ да ся даде въ родния-тъ ѝ градъ. Пѣсна съ весели ожидания, тя тръгнала единъ день да отпиде при шивачка-та си, да поръча да ѝ направихубава рокля за балъ-тъ. На път-тъ тя срѣщнала пастиръ-тъ си, усърденъ, вѣренъ мжжъ, и въ поздравления-та които си размѣнили, той ся научилъ за работа-та ѝ. Той ѝ молилъ по всѣки начинъ да не ходи на балъ-тъ. Като ся много разсърдила, тя му отговорила, 'Това не е твоя работа,' и продължила път-тъ си.

На опредѣлено-то врѣме балъ-тъ ся държѣлъ; и тази мома била отъ най-весели-тъ. Тя била поласкана а похвалена; во слѣдъ като танцувала цѣла нощъ, и сложила уморена-та ся глава на възглавница-та само на разсѣмнување, тя била далечъ отъ да е честита. Въ всички-тъ удовольствия имало трънь, и сега съвѣсть-та ѝ сплво ѝ изобличавала. Паслпръ-тъ всекога билъ пеннъ любезенъ приятель, и нейна-та къмъ него грубость измѣнявала дѣла-та ѝ. Повече отъ всичко неспитиость-та на дѣла-тъ му ся пошривала въ сърдце-то ѝ и не ѝ давала спокойствие. Сѣдѣ три дѣня отъ окалство, прѣзъ които животъ-тъ ѝ ставилъ почти пестърнимъ, та отпила при пастиръ-тъ съ мжжотип-тъ си и казала:

"Тѣзи три дни азъ съмъ била най-окалина-та мома на свѣтъ-тъ, и сега, о, да бѣхъ добра Християнка! Искамъ да бѣда честита. Що трѣбва да правя?"

Нѣма нужда да ѝ ся казва, че пастиръ-тъ ѝ простилъ за грубо-то ѝ къмъ него отнасяние, нито че той радостно ѝ управилъ къмъ пстинский-тъ изворъ за миръ.

"Прѣдай ся, чадо мое, на Божий-тъ Агнецъ такава каквато си."

Това било за нея ново благовѣстие; тя никога не го бѣше разбирала по-прѣди.

"Що! Тѣкмо каквато съмъ?" попитала тя. "Знаете ли, че съмъ една отъ най-лоши-тъ грѣшници на свѣтъ-тъ? Какъ може да мя приеме Богъ тѣкмо каквато съмъ?"

"Това е точно, което ти трѣбва да вѣрвашъ," билъ отговоръ-тъ. "Ти трѣбва да дойдешъ при него тѣкмо каквато си."

Млада-та мома била поразена като проста-та пстина завладѣла сърдце-то ѝ. Тя отишла въ стая-та си, прѣдала сърдце-то си въпиови и нечисто що било за да ся очисти и пригосиотъ тѣй щото Богъ да живѣе въ него, и като коленичила миръ плътъ, прѣвѣлихъ испѣлнитъ дѣла-та ѝ. Вдхновена отъ нова-та и радостна опитность, тя тогазъ списала слѣдующа-та хубава священна пѣснь, която захваща съ Английски-тъ думи: "Just as I am, without one plea." (Тѣкмо каквато

съмъ безъ ип едно извинение.") Тази пѣснь е прѣведена и на Български: тя е 154 та пѣснь отъ Български-тъ "Священни Пѣсни." Първий-тъ стихъ гласи тѣй:

"Тѣкмо каквато съмъ, съсь срамъ,
Грѣшникъ безъ извинение,
Обръщамъ ся къмъ твой-тъ храмъ,
Дохождамъ, Божий Агнецъ!"

Малко е мислила Шаролота Елнотъ за слава, или за безсмъртие-то на дѣла-тъ, които написала. Тя просто изложила сърдечни-тъ си чувства на книга; и заради това пѣснь-та, родена отъ тайственица опитность прави възвѣщение на други сърдца, пуждаючи ся отъ очигледна-ти сила на кръвъ-та на Агне-то.

Наши-тъ Майки.

Отъ сто и деведесетъ подгласници за священно-проповѣдинческа служба, повече отъ сто сводѣлствували, че дължели религиозна-та си опитность на примѣръ-тъ и молитви-тъ на майки-тъ си.

Вий можете да говорите за Цезарови-тъ походи и за славни-тъ дѣла на Наполеона; не споредъ Бога и ангели-тъ по-геройска служба е служба-та на майка-та, която поема сама товаръ-тъ на живота, слѣдъ като го сложи мжжъ-тъ ѝ, и прѣзъ любов-та и трудъ-тъ си възпитана чада-та си за да бѣдѣтъ честь на Христова-та църква.

Кой не би желалъ да каже съ Римлянинъ-тъ Помпония Атика, когато той казалъ слово при смъртъ-та на майка си: "Живѣлъ съмъ съ нея шестдесетъ и седемъ години, и никога не е имало примиряване, защото никога не е имало нп най малко несъгласие помежду ни."

Едно Американче лежало на умрание въ една болнична тента. Духъ-тъ му билъ вече не на бойно-то поле, но на далечни-тъ му домъ. Една усмивка ся показала на лице-то му—такава сладка усмивка, щото като погледналъ на горѣ, казалъ: "О, мамо! много ся радвамъ, че си дошла!" Видѣло му се, като че майка му е при него.

"Студено ми е, студено ми е. я ми дръпни завивка-та, та мя завий." Священникъ-тъ ся навелъ и дръпналъ скъсана-та завивка на бѣдно-то момче падъ треперяще-то му тѣло. И то пакъ се засмѣло, "Доволно, мамо, доволно!" и като се обръвнало, прѣминало сладко въ упокоение-то си и било отнесено въ присъствие-то Божие на молитвеник-тъ крѣпа на една благочестива майка. Дано всѣко момче на земия-та да имае благочестива майка, тогазъ щѣше сравнително да има малко лошава хора на свѣтъ-тъ.

За Млади-тѣ.

Хитро-то Куче.

Една петинска повѣсть ся разказва за куче-то на единъ чифликчия. за което ся узнало, че зимало стока подъ лъжливъ прѣдлогъ. Това куче много обичало суджуци, и господарь-тъ му го научилъ да отива да му ги донася отъ единъ дюкенъ, като носило една книжка въ уста-та си. Всеки день то ся явявало на касапский-тъ дюкенъ, носяще писаната заповѣдь на господаря си, и слѣдъ малко касапинъ-тъ прѣстапалъ да чете книжлета-та. Най-послѣ когато дошло врѣме за прѣгледъвание смѣтки, чифликчия-та ся оплакалъ, че му турили на смѣтка повече суджуци отколкуто билъ поржалъ. Касапинъ-тъ ся зачудилъ; и когато куче-то лѣвъ дошло на другий-тъ день съ едно кѣсче книга мжду зби-тъ си, той си сторилъ трудъ да го прѣгледа. Книга-та била праздна. и по-патагашии изсѣдвания показали, че когато куче-то му ся поисквало суджуци, то търпело едно кѣсче книга, и щомъ ъж намирало, оплѣвало се право къмъ касапинъ-тъ.

Чифликчия-та билъ пѣзменъ отъ хитро-то си куче, но ся възнаградилъ съ това като ся хвалилъ съ остроумнето на куче-то си.

Индийско Остроумие.

Слѣдъ сключаване-то на Революционна-та война въ Америка, много колонисти, които зели страна-та на Английский-тъ Кралъ били принудени да напуснатъ Америка. Между тѣзи, които отишли въ областъ-та, Новий Брауншвейгъ, билъ и Сядия-та Джошуа Жпамъ, който занимавалъ високи мѣста въ сядища-та на държава-та Массачусетсъ, и въ врѣме на Революция-та билъ полковникъ на така наречений-тъ "Кралевски Американски Драгунски Полкъ." Въ Новий Брауншвейгъ той станалъ Сядия въ Върховно-то Сядилище на Область-та. Единъ нѣтъ Сядия Жпамъ пжтувалъ прѣзъ една гора зимно врѣме съ единъ Индиецъ, който му билъ водачъ. Сидъ-тъ билъ толкозъ дълбокъ, и пжтуване-то толкова трудно, щото Сядия-та ся извурплъ, и като сѣдналъ, той заповѣдалъ на Индиецъ-тъ да отиде да потърси помощъ додѣто той си почине. Индиецъ-тъ положително отказалъ, но слѣдъ много придумване, той склонилъ съ това условие, че Сядия-та ще сѣдне на единъ джнеръ, който му той покаже и ако падне отъ него, пакъ да ся каче. Ако и да отказвалъ пѣрво, Сядия-та най-послѣ билъ принуденъ да приеме странно-то прѣдложение и далъ изискуемо-то обѣщание. Той ся качилъ на джнеръ-

тъ, и Индиецъ-тъ исчезналъ. Слѣдъ малко Сядия-та заспалъ и, разбира си, падналъ на земя-та. Тогазъ той разбралъ, защо го накаралъ Индиецъ-тъ да ся обѣщае, че ще сѣди на джнеръ-тъ — за да не може да заспи и да замръзне на мѣсто-то си. Когато Индиецъ-тъ ся завърналъ съ помощъ, той зарилъ Сядия-та, че си на джнеръ-тъ, и едва ли можалъ да ся държи отъ сънь. Сядия-та дължилъ упаванне-то на животъ-тъ си на тази проста хитрость на мѣднонаренний-тъ Индиецъ.

Свобода.

Що не би далъ человекъ или една страна за да бже свободна?

Прѣди нѣколко години Императоръ Александръ II. свикалъ единъ съвѣтъ и поискалъ да обмислятъ единъ планъ за освобождение на Рускии-тъ мужици. Слѣдъ като засѣдалъ шесть мѣсеца, съвѣтъ-тъ пратилъ рѣшенне-то си на Императора, че тѣ считали такъвъ планъ за непрактиченъ. Императоръ-тъ отишелъ въ църква оная вечеръ и ся причастилъ. На друга-та сутрина ся чуло тропание-то на войници на всякъдѣ по Сан-Петербургскии-тъ улици. Императоръ-тъ свикалъ гвардия-та си, и до прѣди пладиѣ 65,000 войници ся събрали прѣдъ палата. Тѣмъ въ полунощъ излѣзла прокламация-та, че 40,000,000 Рускии мужици ся освобождаватъ. Ако единъ Александръ е можалъ съ едно драсканне на перо да освободи 40,000,000 роби, и Авраамъ Линколнъ съ друго драсканне на перо е можалъ да освободи 4,000,000 негри въ Америка, какво би послѣдвало ако милионни-тъ человекъ на свѣтъ-тъ, които сж подъ робство-то на грѣхъ-тъ би послушали прокламация-та на царъ-тъ на царие-тъ и ся бихж освободили?

О да бихж всички человекъ търсили тази свобода! Може би нѣкои сж били въ робство толкова врѣме, щото тѣ не осмѣствяватъ, че могатъ да бждатъ свободни.

Единъ задрѣвъ орелъ вързалъ отъ една прчка ся расхождалъ нѣколко години въ ограниченный-тъ си кръгъ. Най-послѣ притѣжатель-тъ рѣшилъ да го освободи. Нъ орелъ-тъ сѣ слѣдвалъ да ся расхожда по утѣкава-та си пжтечка, като не зналъ, че е свободенъ. Най-послѣ тѣй билъ издигнатъ, и тогазъ въ удивление-то си, той погледналъ около си, обърналъ очи-тъ си къмъ слънце-то, прѣлѣтѣлъ на високо и ся освободилъ.

Соломоновий-тъ Сждъ.

Най-знаменитий-тъ отъ Старо-Еврейски-тъ монарси, като попросилъ отъ Бога мудрость, вмѣсто

богостео, почести и дѣлодействие. Получи дѣрътъ, който приносила всяка цѣва, в съ него зиданъ и всички други земни блатостоевля.

Едно пояснение за неговата младостъ ся дала въ повѣсть-та за дѣтѣ жени които ся отиеша до него да рѣши едно твърдѣ трудно дѣло.

И дѣтѣ жени живѣли въ една къща в явни гмла едво дѣте ва сѣни-та възрастъ. Една отъ жени-тъ казала: "Дѣте-то ва моя-та съсѣдка умрѣло прѣвъ мори-та, и когато успеканъ ва вакърихъ дѣте-то си, вачѣрихъ го студено и мъртво. На сутринъ-та узнахъ, че не бѣло мое-то дѣте, но че опривадижало ва моя-та съсѣдка, бонто, когато съхъ сѣкла, турела мъртво-то си дѣте на мѣсто-то на живо-то на дѣте."

Други-та жена отказала това, и на младостъ-та на сѣдѣ-тъ оставало да рѣши дѣло-то.

Соломонъ казалъ: "Довесте ми пожъ." И довели пожъ прѣдъ царь-гъ, който казалъ: "Раздѣлѣте ва дѣтѣ живо-то дѣте, тѣ дайте половина-та на едва-та, в половина-та на други-та."

Жена-та, която си обвинявала, че открива дѣте-то, не изваила никаква скръбъ за това, по други-та жена, съ всяка-та мѣка ва истинско майчино сѣрдце, помолла царь-гъ да помилу животъ-гъ на дѣте-то, и да го даде на която иска.

Натоточеско-то и възраше прѣдсѣяло такава противоположностъ на безсѣрдечно-то равнодушие на други-та жена, шого Соломонъ казалъ: "Дайте ва газп живо-то дѣте в иедѣте го умъртѣва: тя е майка му."

Давидъ и Голиагъ

Синове-тъ Израилевъ, които никога не бате покоренъ отъ благодарно, поспеканъ да ся управяватъ отъ царь, както други-тъ околотъ тѣмъ народо, като забравяли, че Господъ Саваторъ бѣше тѣхной господарь. Пръ все това, Саулъ бѣло казано да удъ-вствора жадаше-то имъ, и Саулъ бѣлъ измѣнява за прѣвъ тѣхенъ царь. Новеже той скоро окърѣвилъ Бога съ лошо-то си поведение, Давидъ бѣлъ избраникъ да го замѣсти. Той бѣлъ най-младши синъ ва Исаел, който бѣлъ правоникъ на Вооза и Рутъ.

Давидъ пакъ-тъ бѣлѣвалъ-тъ си оцѣ, и бѣлъ малдо момче, когато си избралъ да управява Израеля. Филистимъ-гъ и Израилевъ-гъ ошо воювала, и Голиагъ, крѣпникъ испотникъ Филистимскъ, прѣзовавалъ Израилтянъ-гъ да вѣдѣжъ на бои съ него.

МОЛИТВА ГОСПОДНЯ.

ОТЧЕ НАШЪ, който си на небеса, да ся свети име-та твое; Да дописъ царство-то твое; Да бѣло воля-та твоя, както на небе-то, така и на земь-гъ. Хлебъ-тъ нашъ насѣлникъ, дай го намъ днесъ; И прости ни длжгове-тъ наши, както и ошъ прощавашъ на наши-тъ длжники; И не въведи насъ въ искушение, по избави насъ отъ лукаваго; защото о твое царство-то и сила-та и слова-то во вѣки. Аминъ.

На единъ изъ похвалу имъ се ся считалъ доволно якъ да се бѣо съ такъвъ изреченъ ученикъ. Тѣ били въ издѣлѣние и измѣняли шо си правили, и когато Давидъ прѣдложилъ да вѣдѣе самъ сѣбѣ този похвалу, тѣ му ся ориентали.

Давидъ обаче, усѣщалъ окърѣвилъ сѣта, и знавалъ, че Господъ е съ него. Той казалъ на Саулъ за вакърише-то си и Саулъ го обѣщавалъ, съ рѣшица-та, която искалъ, че ще му е нужна.

И Давидъ не прѣвелъ да ся обрѣтишва по този начинъ. Той събрѣкълъ рѣшица-та, и като зель тояга-та и араца-та си въ рѣка избралъ вѣнчико гласъ камъчета отъ пѣть-гъ, и пѣталъ да по-срѣшше Филистимъ-гъ испотникъ.

Словатъ ва се убоялъ отъ младикъ-гъ съ про-щепникъ, имъ когото той се отиешъ вай-прѣзрително, като му се ориенталъ и го вохулолъ.

Давидъ зель едно отъ камъчета-та и го захвърлилъ съ такава сила ва глава-та на Голиагъ, шото той вѣлѣлъ въ мостъ-гъ и прѣчавалъ моментална смъртъ. Тогашъ Давидъ отрѣзалъ глава-та на рѣдвалъ-гъ испотникъ, и когато Филистимъ-гъ вѣдѣлъ че поборова-тъ имъ умрѣлъ, вѣбѣли съ голѣмъ страхъ.

Всемирна-та Църква.

Мисионерският Епископ на Индия, Тобжрич, чете много интересен рапорт за работа-та си прѣд Генерална-та Конференция на Методиста-та Епископална Църква, за която конференция споменахме нѣщо въ послѣдний си брой. Тукъ прѣдставяме само нѣколко отъ по-главни-тъ точки на този рапортъ.

“Индия има пет-та часть отъ всичко-то население на земно-то кълбо. Наши-тъ мисионери проповѣдватъ на 13 различни езика. Имаме всякакъв видъ училища — отъ селско-то училище подъ едно дърво дори до великий-тъ университетъ. Официал-ниятъ езикъ на Империя-та е Английскиятъ. Окръжни-тъ Конференции въ Индия иматъ по-голяма важность отъ Годишни-тъ. Въ Малайзийска-та Миссия число-то на църковни-тъ членове ся утроило вжѣ въ четири години, а число-то на Бенгалска-та ся е удвоило. Сѣверо-Индийска-та Конференция е умножила число-то на членове-тъ си съ четири. Всѣки день има 50 обращения. На връщане очаквамя да намѣрихъ 10,000 нови обращения. Недѣлни-тъ училища броиятъ 55,000 дѣца, повече отъ всички други църкви на Империя-та. Прѣзъ четиригодине-то имали сме едно увеличение отъ 9,575 дѣца. Наши-тъ училища ся посѣщаватъ отъ 29,033 ученици. Имаме единнадесетъ външи училища и двѣ колегии, една мъжка и друга дѣвическа. Една велика богословска колегия. Назначихъ 1,178 проповѣдници въ една година и 575 жени. Има три мисионерски печатници: въ Лакнау, Мадрасъ и Калкутта. Наши-тъ проповѣдници сж въсторжени въ работа-та си. Искаме работа-та въ Индия да ся раздѣли на петъ Годишни Конференции. Прѣзъ м. Ноемврий 1891 г. азъ казахъ че, очаквахъ да бѣда живъ да водж едно нападение противъ язичество-то съ 100,000 Християни отъ Индия. Сега мя е срамъ за тѣзи думи, защото въ такъвъ случай задъ гърба ми ше има милиони обращения.”

Римскиятъ Градскиятъ Съвѣтъ е построилъ на свои разноси въ Евангелски-тъ гробища на Кампо Верано една хубава капелла (църквица). Тази капела ше ся поднесе на Евангелскиятъ Съюзъ, който ше трѣбва да ѝ мобилира на свои разноси.

Обнародвала ся е вече программа-та за събрания-та, които ше ся държатъ въ Англия, за въспоминание стогодишнина-та на основанне на първо-то Евангелско Общество за Миссии на Язичници-тъ.

Голѣми събрания и тържества сж ся вече държали на 31-й Май и 1-й Юний (н. к.) въ градо-ве-тъ Ноттингамъ и Лестеръ; и на 2-й и 3-й Юний въ Кеттерингъ — въ единъ павилионъ, който събралъ 5 хиляди души. Лестеръ е страна-та, дѣто ся основало първо-то общество за Евангелски мис-

сии. Негово Благородиство Д-ръ В. Ланделсъ отъ Единбургъ държалъ евангелска проповѣдь.

На 4-й и 5-й идущий Октомврий (н. к.) ше ся държатъ голѣми събрания въ Лондонъ за сжщата цѣль.

Отъ направено-то въ 1890 год. приброение въ Пруссия ся явяватъ въ религиозно отношение слѣдующи-тъ разлики въ статистика-та, между 1890 и 1870 год.

	1890	1870
Протестанти	19,330,376	16,040,685
Католици	10,251,477	8,268,301
Православни	1,360	1,388
Методисти	3,232	792
Моравци	4,515	1,601
Меннонити	13,833	13,950
Баптисти	23,969	8,818
Ирвингианци	16,081	1,710

Его новъ способъ за събиране волни помощи още непознатъ въ България. Единъ Французски Евангелски живописецъ, Г-нъ Леенхартъ, е изложилъ въ салонъ-тъ на Елисейски-тъ Полета въ Парижъ, една великотѣнна и цѣнна картина, която прѣдставява единъ епизодъ отъ Хугенотска-та история: *Затворници-тъ въ Констанска-та Кула*. Единъ Френски Евангелски журналъ е отворилъ обща подписка за покупка-та на картина-га. Цѣль-та е, който ѝ купи да ѝ положи въ единъ отъ национални-тъ музеи, за да може да ся вижда тамъ всѣки день отъ всички които го посѣщаватъ, и по този начинъ да служи като видимо свидѣтелство за вѣра-та и благочестие-то на Протестантски-тъ мѣщаници.

Пощевски-тъ власти сж уважили желанието на 105 града въ Франция да не имъ ся раздаватъ писма-та въ Св. Недѣля слѣдъ пладоѣ. Това е една стѣпка къмъ съвършено-то неразрѣшане на писма въ Недѣленъ день, което прѣобладава въ толкова градове въ Великобритания.

Белгийскиятъ Кралъ е разказалъ съ слѣдующи-тъ думи какъ той ся най-напрѣдъ заинтересувалъ въ Африка: “Да ви кажъ какъ почна мое-то заинтересуване въ Африка: Азъ имахъ само единъ спящ, мой наслѣдникъ, гордостъ-та на очи-тъ ми, и той ся разболѣ и болѣсть-та му бѣше на смъртъ. Богъ благоволѣ да земе много-то ми момченце при Себе Си, и азъ останахъ самъ. Въ скръбъ-та си мисли-тъ ми ся обърнахъ на онзи мраченъ материкъ, дѣто има милиони, милиони людие осиротѣли и безъ приятели. До като размислявахъ, стори ми ся че Богъ ми казваше, ‘Ето чадо-то ти’, и азъ усновихъ Африка отъ онова врѣме, и всичко що мож да сторж за да подигна брѣмена-та и да усна свѣтлина-та на бѣдни-тъ людие въ Африка, ше го сторж. Всичкиятъ ми частенъ доходъ е посвѣтенъ на тази цѣль, и когато умрж Африка ше бѣде мой наслѣдникъ.”

Наука и Механика.

Тръбва Умъ.

Нужно е да си помисли, че много-то нови изобретения на машини и разни оръдия за всекидневна употреба, сж произведение на по-висока цивилизация и по-добър обработен ум и обучена ръка. Заради това тези, които искат да се ползват от тези изобретения, трябва да сж въ състояние да употребяват повече умъ въ работа-та си отколкото когато употребяват прости-те оръдия на отци-те си. Нашо щъсно не сж извършва без какъвъ да е трудъ, и ако трябва да сж улесни ръка-та въ всяка тѣжка работа, на която е навикнала, тогавъ умъ-тъ трябва да сж улесни. Ако български-те земледѣлци очакват да употребяват добри машини, те трябва да сж научатъ да работятъ съ умъ-те си, иначе те ще прахосатъ пари-те, които плащатъ за машини. Единъ човекъ може да кара магаре или да води единъ чифтъ волове безъ да има ни една мисль въ глава-та си; но ако той прѣдприеме да кара единъ локомотивъ или едва варшачка съ сжщия-тъ празненъ умъ, той безъ друго ще пропадне.

Цѣла-та дължина на подморски-те телеграфи по свѣтъ-тъ е сега почти 200,000 километра.

На конне отъ Германска-та артилерия сега сж правятъ метала отъ хартия.

Прѣзъ миналата година е било платено за телеграфически известия (телеграмми) по всички свѣтъ повече отъ 2,500,000,000 лева.

Въ случай на пожаръ казватъ, че мокра коприлена картина завързана на лице-то дава възможность на човека да мишува безопасно прѣзъ пушакъ-те.

Значителенъ напѣдъкъ сж забѣлѣзва въ усвоение-то на парна сила за кола по обикновенни пѣтища. Една такава парна кола изпѣтрена наскоро въ Америка е пѣлѣзала много успѣшна.

Парна-та сила тъй сжщо сж успѣшно употребява и за оране.

Невинимание въ нареждане-то на жѣлѣзни кюци за соби е причина-та на повече отъ половината пожара, що ставатъ всяка зима.

Планета-та Венера, която е сега вечерня звѣзда, сж отдалечава отъ земя-та и скоро ще исчезне задъ слънце-то. Юпитеръ и Марсъ сега сж утрѣнни звѣзди и блѣскавостъ-та имъ ще сж увеличава прѣзъ нѣколко мѣсеца.

Когато голѣмо-то пятно на слънце-то сж появи миналий Февруарий, нѣкоя сж прѣдсказаж, че го-

дина-та ще бѣде забѣлѣжителна за голѣми атмосферически побърквания. Сили-те поройни дъждове въ Европа и Америка, които до сега сж отличили лѣто-то, видя сж да сж оправдали прѣдсказание-то.

Значителенъ успѣхъ има въ старания да сж произвеждатъ фотографии въ естествени шарове. Безсмыслино време-то не е много далечъ, когато всички-те краски на природа-та ще сж вѣрно воспроизвеждатъ въ обикновенни фотографии.

Разни-те краски на масило-то, на примѣръ, сега сж показватъ отъ фотографъ-те, даже и когато око-то не може да открие различна отѣнка. Това има практическа важность въ распознаване на прѣправени писмени документи.

Единъ метеорически камѣкъ, тежашъ нѣколко хиляди оки е падналъ наослѣдъкъ въ Каспийско-то море. Той направилъ ужасенъ шумъ, като мпшувалъ прѣзъ въздухъ-тъ и освѣтялъ околна-та страна и море-то на едно голѣмо расстояние. Когато ударилъ въ море-то, облаци отъ пара сж издигнали. Както лежи сега, той сж издава четири метра падъ вода-та.

Прахъ-тъ по улици-те до голѣмъ размѣръ състои отъ частици на органическо вещество, което излиза отъ човѣчески и животни тѣла. Той съдържа сжщо и хиляди микроби, които могатъ да причиняватъ сериозни болести, ако сж въспираматъ въ тѣло-то съ въздухъ-тъ, който дишаме. Прѣдъ видъ на тази опасность за обществено-то здравие градски-те власти на Виена сж заповѣдали да сж арестуватъ всички жени, които носятъ роцли толкозъ дълги, што да сж влекжтъ по земя-та и по този начинъ да висятъ въ къщи-те прахъ и товаренъ съ болестни зародки.

Има утѣшение, въ мисль-та, че нови открития могатъ да допълнятъ недостатѣкъ-тъ отъ материалъ, който сж види, че ще сж пещерне. Дѣски напѣтрѣръ, могатъ да сж направятъ отъ слама, и електрическо-то сж обѣщава да стопли къщи-те ни и да согрѣи ястия-та ни съ по-голѣма економия даже, отколкото ний можемъ да сторимъ това съ дърва или въглища.

Страна-та дѣто пада най-много дъждъ сж намира въ Сѣверо-Източна Индия, дѣто попѣкоганъ достига до 15 метра въ година-та. Въ Централна Европа дъждъ-тъ пада около половинъ метръ. Въ Англия е малко повече отъ единъ метръ. Въ Съединени-те Държави е около единъ метръ. Страни, дѣто дъждъ-тъ не пада повече отъ 25 сантиметра могатъ да произвеждатъ доволно трѣва за поддържане добитѣци, що пасжтъ; но земя-та не може да сж обработва, освѣнъ ако сж пои искусствено.

Разни Новини.

Наскоро Английският Парламент намалил числото на представители-те в Парламента от Ирландия от 101 на 83.

Английският Парламент ще си растури на 18/30-й Юний. Избори-те за новия Парламент ще станат на скоро.

Г-жа У. С. Грант е получила 2,073,275 лева от Американски-те издатели. К. А. Уебстър и С. не, като нейни дъти от печалби-те на Записки-те на покойни-те ѝ мъж, Генерал Грант.

От 70,000 Британски войници в Индия 18,000 са съвършено въздържат от употребенето на опивателни напитки. Английският Генерал, Сър Фредерик Робертс казва, че съвсем 5,000 войници, които са въздържат от опивателни напитки, сплатата на Британската войска са в състояние увеличава съ още един батальон.

Една жена в Бостон, Америка, са занимава с това да гледа дъца на ден или на час в дом-те си в дъвоични дни и в Св. Недели, съ което много улеснява майки-те, които не могат да си цъкят жена за въ къщи. Услуги-те на тази жена са толкова търсат, щото нонкогаш ти си цън три седмици отнапред.

Населението на град Рим, което според приброевие-то на 1881 год. било 273,000 сега е повече от 500,000; то са е почти удвоило през последни-те десет години. От какъ е станал град-те столица на Италия, хляди нови здания са построили, и въ други отношения град-те са е много променил. Сами-те седем хъла сега са уравниват и долини-те са изпълюват.

За Английският поет, Тенисона, са казва, че писат първа-та си поема, когато бил на осем години. Тя била върху цътя и покривала дъ-те страни на братова-та му плоча. Брат му му бил казал: "Я виждъ, можеш ли писа поезия;" и когато той приел стихове-те на плоча-та, казал, "Ти си сполучил."

Италианска-та Кралица е висока, красилка и русокока, наклонна към плътота, високообразована и особено запозната съ литература-та и съ език, тъй щото тя са разговаря съ чуждестранни-те посланици на материй-те им език. Подданици-те ѝ ѝ любезно наричат, "Савойски Бисер."

Ококо 10,000 души посетили Капрера на Юний 2-й (н. к.) по случай десетогодишнина-та на смъртта на Гарибaldi. Присъствували и всички-те чле-

нове от семейство-то на великий-те патриот. Спикор Меноти Гарибaldi приел едно твърдо смятативно писмо от Крал Хумберта, въ което Негово величество казал: "Памят-та за велика-та душа на Гарибaldi който, заявил въ най-възвишено дъло, е презирал всяка дребнава партизанска борба ще всегда да поддържа пламък-те на она сила любов, която имат към отечеството си Италия-ци-те, които въ съхранение-то на своя-та свобода ще могат да черпят въдохновение от пример-те на тъзи, които им са издъствували такива съкровни благодъни."

Меже би най-голяма-та религиозна книжарница която притъжава една църква е Книжарница-та на Методиска-та Епископална Църква въ Америка. Тя са дъла на два отдъла: Источни въ г. Нью-Йорк, и Западни въ г. Спизанати. Книги и периодически списания са издават и въ дъ-те мъста. Тъзи дъ книжарски заведения имат капитал от 1,622,835,254.62 лева, който са употребява за здания, печатни машини и депозити за книги. Продаван-те всяка година книги достигат средно число до 1,060,143,668.84 лева, и чиста-та печалба за църква-та въ една година възлиза до 142,229.552.14 лева.

Печалба-та от тази работа са употребява за поддържане на пръстарши и излурени свършенно-проповъдници на Методиска-та Църква. Тръбва да си помисли, че всяка църква въ Съединени-те Държави на Америка са всецъло поддържа от волни-те приношения на народ-те. Държавна църква няма. Правителство-то не плаща нищо една стотинка за поддържане-то на нъкоя Християнска църква от какво да е наименование. Всяка църква е свободна да са покланя Богу както иска, и правителство-то не поддържа никакво сношение съ коя да е църква.

На 5-й, 6-й и 7-й Юний (н. к.) са са държали въ г. Нанси (Френски Лоррент) всеобща тържественна празнина, на която е присъствувал официално и Пръседател-те на Република-та. Карпо, придружен от нъкоп от министри-те.

Посредъ всеобщо-то увеселение Правителство-то пожелало да зарадва и Нансийски-те Епископ, като отменило декрет-те, който линавал Епископ-те от заплатата му за нъкакви си негови недаващи клирици и противонационални интриги. Сакъ Г-н Карпо пратил покана на Епископ-те за официални-те обеди; но последни-те бил трогнат на слабо-то мъсто, и сърдито пратил назад писмо-то безъ даже да са извини.

Селско Хозяйство.

Сѣно-то.

Прѣобладающе-то между наши-тѣ сѣлани мнѣние, че сѣно-то е по долно отъ плѣва-та като храна за крави, ся основава на два крѣпи навика въ приготвление-то на сѣно-то, а че на по-горня-та хранителна цѣнность на плѣва-та. Първо. Никакво внимание не се обръща на избиране-то на растения (трѣви) отъ които да ся прави сѣно-то. Разгледайте една кола сѣно на пазарь-тъ, и виѣ ще памѣрите че сѣно-то е отъ разни видове трѣви, нѣкои отъ които сѣ цѣлѣни, но повечето отъ тѣхъ сѣ прости и нехранителни. Съ искочение на нѣкои тѣсни вици покрай рѣки и между планини всички-тѣ ливади на България сѣ покрити съ такива трѣви, които растѣтъ отъ само себе си, и естествено по прости-тѣ и непотрѣбни-тѣ напрѣдеватъ и одумватъ по-хубави-тѣ видове, които правятъ хранителна храна. Това е съвършено ненуждно и криво. Сѣно-то е жѣтва, която трѣбва тѣй внимателно да се гледа, както пшеница-та или ечемикъ-тъ. Въ Западна Европа и Америка то е една отъ най-цѣнни-тѣ произведения. Земя-та ся добръ приготвява и сѣме-то ся посѣва отъ онѣзи видове, които опитность-та е намѣрила, най хранителни и най приспособени на почва-та и климатъ-тъ. Повече-то отъ трѣви-тѣ, които ся употребяватъ въ Англия и Америка растѣтъ и въ България. Не помалко отъ петъ вида детелини ся намиратъ въ разни части на наше-то отечество. И други трѣви, които сѣ особено приспособени за хранение конне, ся напратъ, и подобрени видове отъ тѣзи трѣви могли би да ся въведѣтъ отъ Европа. Освѣтъ това други туземни видове могли бихъ чрѣзъ надлѣжно внимание да ся подобрѣтъ и да образуватъ цѣнна прибавка на наши-тѣ произведения. Всички-тѣ наши зърнени произведения като пшеница, ржѣ, ечемикъ сѣ ся развили чрѣзъ обработване отъ по-долни дѣлѣ растения. Какво прибавление щѣне да бѣде на богатството на България, ако ся прѣобърнехъ широки-тѣ пространства дѣто сега растѣтъ безполезни трѣви въ ливади, които да даватъ богата жѣтва отъ хубаво сѣно.

Второ. Дѣже и долно-то сѣно, което сега ся произвожда, могло би да ся подобри чрѣзъ по-добрь способ на събирание. Сѣно-то обикновено го оставятъ да стои додѣто стебло-то почти замѣртѣе, и скорѣѣ-та и захарь-та, що то съдържа, сѣ ся прѣобърнали въ дървѣната фибра (липка), и то е почти изгубило хранителна-та си стойность. Послѣ то ся небрѣжно псушава, често ся измокрява, и когато най-послѣ ся поднесе на добитѣци за храна, тѣ го ядатъ само за да не умрѣтъ отъ гладъ. Който ся е отбиватъ на наши-тѣ селски ханища и е поискватъ сѣно за конне-тѣ си, знае какво просто сѣно имъ ся е слагало. Тукъ даваме нѣколко кратки правила

които ся пазѣтъ отъ Американски, Англѣйски и Френски земледѣлци въ приготвяние-то на сѣно.

1. Покоси трѣва-та щомъ израсте до рѣ. и прѣди да е почнало да зрѣе сѣно-то.

2. Изсуши ѣж колкото е възможно по-бържѣ безъ да ѣж оставишъ да ся намокри.

Заради това трѣбва да ся коси прѣдъ пладнѣ и веднага да ся настѣла натѣнко и добръ ще бѣде слѣдъ два часа да ся обърне, тѣй щото да изсѣхне хубаво.

3. Събери ѣж на купове ако не може веднага да ся събере въ плѣвникъ-тъ или да ся направи на купи. Сѣно по тозъ начинъ приготвено ще задържи зелений-тъ си шаръ и ще ся иде отъ добитѣци, и ще струва много повече отъ просто-то сѣно, което ся продава на пазарь отъ наши-тѣ сѣлани.

Конне често ся сериозно повреждатъ отъ това, дѣто ги държѣтъ въ тъмни обори (пхжри). Не само че е вредително за здравие-то, но е много вредително и за очѣ-тѣ да ся изведе единъ конъ внезапно отъ единъ тъменъ оборъ на силна-та свѣтлина на единъ ясенъ день — особено зимно врѣме. Опитайте това сами и ще видите каква болѣка ще ви причини. Зарати това е добръ да има въ оборъ-тъ прозорецъ, който да пуца свѣтлина близу до глава-та на конъ-тъ. Намазвайте джамове-тѣ съ варъ, ако прозорецъ-тъ е отъ кѣмъ слѣнце-то.

Ще има тѣзи години твѣрдъ малко пшеница въ Аржентинска-та република, Южна Америка.

Въ Съединени-тѣ Държави изгледъ-тъ за зърнени-тѣ произведения е по-добрь.

Германия е пждвѣляла повече отъ три милиона лева въ борба-та си противъ филоксерѣ-та, и до сега е успѣла да запази отъ нея най-добри-тѣ лозя.

Ще има по-добра жетва отъ пшеница-та въ Индия отколкото ся очакваше минала-та зима.

Въ Руссия единъ милионъ и половина уврати зѣмѣ ся сѣе съ слѣнчогледъ. Единъ видъ отъ това растение съ малки сѣмена ся употрѣбѣва за масло. Другъ видъ отъ сѣщо-то растение има по-голѣми сѣмена, които ся ядатъ като фѣстѣци.

Конъ трѣбва да ся пои често, когато е на работа. Ако му ся позволи да пне всѣки часъ, той ще пне по-малко, и освѣтъ дѣто ще върше повече работа, и ще страда по-малко отъ уморивание, той ще избѣгне опасность-та отъ извънредно много пияние.

Сѣщото е истина и за хора които страдатъ отъ трѣска. Старо сѣувѣрие е, че такива хора не трѣбва да пиятъ вода, или ако пиятъ, то вода-та трѣбва да бѣде топла. Доктори-тѣ сега даватъ на болни-тѣ си по-много вода за смѣляване огнь-тъ.

ХРИСТИАНСКИЙ СВѢТЪ

Издава Методистна-та Епископална Миссия, Свищовъ.

Редакторъ-Отговорникъ С. ТОМОВЪ.

Свищовъ, Печатница "НАДѢЖДА."